

[Erhard Jakobsen.]

Jeg står i dag med et eksempel — og det er for øvrigt netop fra et institut fra det område, som den kommunistiske ordfører talte om — og når jeg kigger ned over, hvad man ved Århus universitet bruger 25.000 kostbare kroner på, at udsende noget om noget, man kalder tværfaglig undervisning, tværfaglig læseplan, bevar mig da vel! Det er jo politiske studiekredse fra ende til anden. Det er den slags ting, vi behandlede i DSU, da jeg var 16-17 år, uden at få statstilskud til det i nævneværdigt omfang. Det ser også ud til at være nogenlunde på det niveau. Det er i hvert fald de samme emner om kvindens plads i det borgerlige samfund, og jeg ved ikke hvad. En lang række politiske udtryk, der gives en videnskabelig behandling, tror man. Man har nægtet at udsende de officielle ting, det var der ikke penge til, det, der var brug for, oversigt over de fag, der skal undervises i, var der ikke råd til at sende ud. I stedet for bruger man 25.000 kr. til en tryksag som den, der er sendt ud dér. Netop den understreger for mig betydningen af, at de 4 partier må stå fast på, at centralstudienævnene skal nedlægges. Det kan ikke laves bare ved at give nogle mere vægt. Centralstudienævnernes funktion skal væk, og som forslaget lyder på, skal det overdrages til de i § 12 nævnte, og det er jo fakultetsrådene, fagrådene. Det må de 4 partier stå fast på, det mener jeg helt bestemt. Dér må vi ikke give køb.

Jeg tror også, vi må holde fast ved ubetinget forholdstalsvalg. Jeg tror slet ikke, vi må give køb dér. Jeg kunne tænke mig, at man i udvalget overvejede muligheden af at give studenternes indflydelse vægt efter, hvor mange der deltog i afstemningen. Det er vel temmelig urimeligt, at en fjerdedel eller 20 pct. eller noget i den retning skal optræde på alle studerendes vegne. Jeg ved ikke, om man i udvalget kan finde ud af det, men der ville være noget, der talte for, at man gjorde, som man jo i mange år gjorde i fagbevægelsen: hvis ikke der var tilstrækkelig mange, der stemte, så var det kompetente forsamlinger, der i stedet for supplerede op. Jeg beder om, at man i udvalget kigger på det, for der er noget, der taler for, at man kunne gøre noget lignende her med rimelighed. Mit parti vil også senere i forbindelse med et forslag om ændring

af folkeskolens styrelseslov komme med noget lignende, nemlig at forældreindflydelsen skal være der, men den skal være i forhold til den interesse, forældrene viser for at deltage i deres børns anliggender.

Jeg må meget, meget stærkt advare imod forslaget fra fru Lone Dybkjær, også fordi man derved kan forsinke tingene yderligere, og der er spildt tid nok. Og hvem er det så, man skal tale med? Institutionerne. Hvem er det? Det bliver de vist ikke nemt enige om i institutionerne. Der er vist mange, der skal tale med, hvis man skal tale med institutionerne. Det er jo ikke én mand, det drejer sig om, nej, det er formentlig et helt kollegium af alle mulige, man skal have med i det. Den ene kan vel ikke udtale sig, før han har hørt dem alle, både den ene og den anden slags ansatte og studerende osv. Det betragter jeg som tidsspilde på et tidspunkt, hvor man udmærket ved, hvad denne sag drejer sig om.

Det er en meget, meget vigtig sag. Det er også vigtigt, at fremskridtspartiets indgående behandling af sagen bliver gjort til genstand for omhyggelig undersøgelse i udvalget. Jeg opfatter det sådan, at de fire partiers forslag er minimum, og hvis man derudover kan drage nogle af fremskridtspartiets forslag med ind i det, så så jeg det i hvert fald meget, meget gerne.

Denne sag har betydning langt ud over det universitets- og uddannelsesmæssige. Alt det, der er sket på de højere læreanstalters område, er et udslag af en politisk bølge, der gik over hele Europa i slutningen af 1960'erne. Den havde virkning på en hel række områder, fordi der ikke var borgerlig modstand. Svage borgerlige politikere turde ikke rejse sig op og sige nej til alt det, der fandt sted, og det lider vi under i dag. Derfor er det dobbelt vigtigt at få fastslået, at i dette folketing er der ikke længere baggrund for at opretholde tilstande som dem, der blev skabt i slutningen af 1960'erne.

Det, flertallet i dette folketing nu må vise så tydeligt, at ingen tager fejl, er, at hovedsigtet og hovedhensigten er at gavne de studerende. Derom skal ingen være i tvivl, det er det saglige og det vigtigste, men ingen politiker kan vel undlade at glæde sig over, at bølgen vender, og at vi på dette område kan få en af de værste pæle ud af kødet, som det med et helt misforstået ord benævnte